

Dragi čitatelji; kolegice i kolege

1995. godine na tribini Hrvatskoga liječničkog Zbora, ovdje u Puli prof. Anica Jušić održala je predavanje o hospicijskoj i palijativnoj medicini. Dvorana je bila puna. Svi smo pomno slušali predavanje i otišli kućama. Jesmo li išta naučili. U našoj bolnici svakodnevno liječimo teško bolesne i umiruće. Naše pacijente; kolege, naše učitelje, roditelje, sugrađane. Nekada ih samo posjetimo, malo popričamo s njima i često ostavljamo same u patnji i strahu od neizvjesnoga. Nije nigdje u Hrvatskoj bolje. Dva desetljeća napornoga rada, kucanja na brojna vrata, obećanja moćnih...Rad profesorice Jušić i brojnih humanih kolega učinila su nešto, probudila su mnoga srca. Ipak, Hrvatska je jedna od rijetkih zemalja koja još nema niti jedan hospicij, niti jedan stalan i adekvatno organiziran Hospicij ili centara za palijativnu skrb. U tih 20-tak godina u Poljskoj je otvoreno 600 hospicija, nekoliko desetaka u Mađarskoj, Bosna i Hercegovina se može ponositi s hospicijom u Tuzli, dva su hospicija u Makedoniji! Sa ovakvim stanjem ne smijemo biti zadovoljni. Nije dobro za sve nas. Znam, netko će reći: „Ali kod nas su svi pacijenti zbrinuti u bolnicama“. Da, dok su u bolnici, ali i tada ne na pravi način. Tisuće umiru kod kuće, okruženi nemoćnom i uplašenom obitelji ili oni „sretniji“ iza paravana, nakrcanih soba hrvatskih bolnica. Hospicij i palijativa više su od bolnice. Oni su prije svega mjesta, gdje se poštuje ljudsko dostojanstvo, pravo na častan život i pravo na kraj života, bez patnje, boli i straha. Sjetimo se i zapamtimo Pula je imala Hospicij još u 12. stoljeću. Zvao se Templarski hospicij za siromašne, stare i nemoće osobe. Hoćemo li stati na tom podatku? Palijativni pristup je temelj medicine od njenoga postanka. Mi smo više od pukih stručnjaka oboruženih tehnologijom i znanjem. Mi smo gotovo uvijek, ljudima što pate, jedina nada i jedina utjeha. Naš je posao temeljen vječitim izazovom sukoba dobra protiv zla, znanja i neznanja, zdravlja i bolesti. To je privilegija rijetkih sretnika, koji su ogrnuli bijeli plašt nepobjedivosti.

Zahvaljujući istarskim entuzijastima iz palijativne skrbi, značajnom prilogu profesorice Anice Jušić, dragim kolegama iz susjedne Slovenije i Bosne i Heregovine, nastao je ovaj broj Glasnika. Neka bude mali doprinos razvoju palijativne medicine u Hrvatskoj. Radovi su po prvi put napisani na hrvatskom i engleskom. Osim urednikova priloga, on neka ostane za unutarnju uporabu. Nastojat ćemo tako raditi i ubuduće. Naš je časopis, znate li?, moguće čitati u preko 130 zemalja svijeta. Budimo svjesni svih izrečenih činjenica i krenimo hrabro dalje u borbi protiv ljudske patnje i bolesti.

Vaš urednik